

Въвъ огнище не блѣщука
 Нито искрица огънь,
 Вечъ отколѣ, зла прилука,
 Изгорѣ и сетни пѣнь!
 А фѣртуна мразовита
 Въй изъ стрѣхата пробита
 И горкитѣ двѣ дѣца
 Бърчатѣ блѣдни си челца.

Студъ и кърви! Дѣца мръзнатъ,
 Ту въвъ майка си се взратъ,
 Ту въ огнището, и зъзнатъ,
 Ту отъ треската горятъ;
 Три дни вече не сж яли,
 Живъ човѣкъ не сж видѣли
 Кжсче хлѣбъ да имъ даде,
 А пѣкъ снѣгъ се не яде!

Ив. Вазовъ.

ПРАВДА, ИСТИНА И ЧЕСТНОСТЪ.

Въ самотиитѣ безгласни, катъ се скитахъ азъ веднѣжка, до скали едни ужасни чухъ, че нѣщо стене, пѣшка.

Правда, истина и честность въ пещеря запрѣни бѣха. Въ мракъ дълбокъ и въ неизвѣстность тѣ безпомощни скърбѣха. Нѣкой демонъ лошъ въ скалитѣ оковалъ ги бѣ отколя!

Азъ разбихъ имъ букаитѣ, пуснахъ бѣднитѣ на воля, и подзехъ си пѣтя трудень.

Слѣдъ три дена, въ пушинакѣтъ азъ видѣхъ ги пакъ очудень: въ планината още чакатъ!

— Що се въ градъ не приберете, да живѣйте въ миръ и почетъ?

А тѣ казаха ми клети:

— Втори пѣтъ ще ни заточатъ!

Ив. Вазовъ.

